

EEN DOODGEWONE NACHTVLINDER

Met een ietwat ongewoon verhaal

Lieve lezers,

De vraag is lange tijd geweest of ik ooit nog met een nieuw verhaal zou komen. Het was iets wat ik mezelf ook afvroeg. In eerste instantie begon het met de dingen van me af schrijven. Maar al gauw bleken de pagina's aan opgeschreven hersenspinsels langzaam maar zeker de vorm aan te nemen van hetgeen nu voor jullie ligt: mijn eigen verhaal.

Ik moest orde scheppen in de chaos van mijn herinneringen, die me als een zwerm woedende bijen achtervolgde. En ervoor zorgde dat het me niet lukte om door te gaan. En om door te kunnen gaan, moest ik teruggaan, hoewel ik wist dat dit de pijn zou verversen.

Maar waar begin ik? Wat is het belangrijkste? Is er überhaupt wel iets het belangrijkste, is er wel een plot? Het klinkt paradoxaal, maar soms lijken gebeurtenissen uit het echte leven nog onwerkelijker dan de fictieve woorden die we lezen op papier. En worden we gedwongen dingen af te zwakken om het verhaal geloofwaardiger te laten lijken, er een logisch verhaal van te maken. Alles is vergankelijk. Het heden drijft voorbij als een logge boomstam in een rivier. Het verleden is mijn decor, het enige waarover te vertellen valt, als een helder en tevens troebel gegeven. Het is het enige wat al vast staat, en tegelijkertijd niet meer bestaat. Sommige herinneringen zijn doordrenkt van nostalgie en verlangen, andere zijn wrang, pijnlijk, vervaagd of vervormd door het overlevingsmechanisme van het brein.

Opgroeien is een uitdaging, voor iedereen. De zoektocht naar wie je bent, kan avontuurlijk en spannend zijn, maar tegelijkertijd onzeker en moeilijk. Waar de één soepel het pad naar volwassenheid bewandelt, flikkert de ander zo ongeveer over elke hindernis op de baan. En wordt, zodra de finish eindelijk in zicht is, in een stadion vol toeschouwers zó hard onderuit gehaald dat hij weer helemaal opnieuw kan beginnen. Bij die laatste groep hoor ik, dat wil ik best toegeven.

Iemand zei ooit tegen me dat de sterkste mensen de meeste klappen moeten opvangen, dat geloof ik niet. Ik geloof wél dat wie door diepe dalen en over hoge bergen gaat, uiteindelijk de hele wereld aankan.

Dus dit is het, mijn verhaal, mijn memoires.
De mooiste, de wildste, de pijnlijkste.

Ik bedank jullie voor alles.

Liefs,

Noé Janssen.

“THE YOUTH’S
ONE ELIXIR IS
IGNORANCE”

RANDALL JARRELL

1

MAART 2018

TRINNNGGG.

Badend in het zweet schrik ik wakker uit een nachtmerrie. Het scherpe geluid van de wekker snijdt als een mes door mijn ziel. Mijn hart bonst als een razende. Waar ben ik? Het voelt alsof mijn keel wordt dichtgeknepen. Ik staar met open ogen wezenloos in het donkere niets. Een moment van complete leegte, voordat ik langzaam weer beseft waar ik ben. Het alarm op mijn telefoon rinkelt ritmisch mee met het bonzen van mijn hart.

Met mijn vingers zoek ik naar mijn telefoon. Ik stop het alarm en zie de tijd. Half tien. Loom wrijf ik in mijn ogen en probeer ik rechtop te gaan zitten. Ik heb verschrikkelijk slecht geslapen; ben zeker om het uur wakker geworden. Misschien heb ik wel een beter matras nodig, mijn tere schouders en heupen verrekken al na een uur liggen van de pijn.

Versuft schraap ik mijn kurkdroge keel, mijn voeten raken de grond. Ik pak het plastic flesje naast mijn bed en strompel naar de badkamer. Nog half in slaap kijk ik hoe het kraanwater in het flesje stroomt, terwijl mijn bewustzijn beetje bij beetje terugkeert. Een diepe zucht. Langzaam maar zeker glij ik terug in de rauwe realiteit. Gulzig neem ik een paar grote slokken water, tot mijn kaken verstijven en zich samentrekken door de bittere nasmaak. De fles smaakt nog naar wodka.

Ik kijk in de spiegel. Het is bizar hoe mijn reflectie steeds meer haar eigen leven leidt. Het meisje dat mij aankijkt, heeft een hard gezicht, ingevallen wangen en donkere kringen onder bloeddorlopen ogen, als stille getuigen van een ruige nacht. Haar borsten zijn een cupmaat gekrompen, haar sleutelbenen steken uit, haar dunne benen lijken wel luciferhoutjes. Een groot litteken danst sierlijk over haar huid, vlak onder haar hart, als een glinsterend juweel dat gezien wil worden. Amper 17 jaar jong, maar ik oog zeker tien jaar ouder. Met een vies gezicht spoel ik het flesje om, vul het opnieuw en drink

het in één teug leeg. Opgelucht snak ik naar adem.

Ik loop langs het bed naar het raam en trek de gordijnen met een ferme ruk open. Mijn ogen vernauwen zich tot spleetjes. Fel zonlicht prikt in m'n gezicht.

Het is een ijskoude dag in maart. De hemel helderblauw, de lucht knispere-nd fris, de vorst van de nacht rust op het dorre gras. De natuur zet alle registers open, het zou een prachtige dag kunnen worden. Zo'n dag waarop je eigenlijk naar het bos moet gaan. Of een lange strandwandeling moet maken, met een dikke jas aan en een muts op. Maar dat komt er natuurlijk niet van.

Op mijn verkleumde voeten sjok ik naar de woonkamer. Ik zet de verwarming op 23 graden. Terwijl ik een zakje groene thee in de mok laat hangen en heet water opschenk, open ik mijn laptop: 27 nieuwe berichten. Vast en zeker van lezers, of volgers, die me iets troostends willen wensen. Zonder ze te lezen, gooi ik ze weg.

Ik klap mijn laptop weer dicht en loop terug naar de badkamer om mijn tanden te poetsen. Geroutineerd trek ik mijn sportkleren en hardloopschoenen aan. Ik maak een slordige knot van mijn lange klitterige haar. Mijn moeder appt me, ik heb haar gemiste oproepen nog niet beantwoord.

Lieverd, ik haal je vanmiddag op.

En blijf je dan bij mij slapen?

Bel me terug.

Kus.

Ik leg mijn telefoon terug op tafel, stap de deur uit en pak de lift naar beneden. Even later passeer ik mijn flat, op weg naar het park. De ochtendvorst en kale bomen verwelkomen me. Spitse takken steken als scherpe klauwen schril af tegen de blauwe lucht. Ik loop door.

Nooit gedacht dat ik ooit vrijwillig zou gaan hardlopen, maar het roffelende geluid van mijn eigen voetstappen en de stekende pijn in mijn longen zijn de enige dingen die me de buitenwereld even doen vergeten. Zweten en hijgen als meditatie. Of misschien is het voelen van pijn juist wel wat me eraan

herinnert dat ik nog leef.

Natuurlijk heb ik geen zin om die avond bij mijn moeder te slapen, maar ik moet wel. Mijn zussen doen het ook al nooit. En ik ben toch alleen. Ik begin weer te rennen.

Niet te geloven dat het alweer een jaar geleden is.